

คุณพ่อโยห์น บัปติสต์ สกรินทร์ ศิรบรรเทง
ผู้ช่วยเจ้าอาวาส

ปลัด...อยากเล่า

“ไม่มีงานเลี้ยงใด ที่ไม่มีวันเลิกรา” เริ่มต้นทักทายพี่น้องสัตบุรุษวัดเซนต์หลุยส์ด้วยวลีนี้ น่าจะเป็นการเหมาะสมที่สุดในช่วงเวลานี้ ตามที่หลายท่านคงทราบแล้วว่ามีกรโยกย้ายพระสงฆ์ประจำปีของพระสงฆ์แห่งอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ และบรรดาพระสงฆ์ที่วัดของเราทุกคนต่างก็ได้รับตำแหน่งหน้าที่กันใหม่ทุกองค์รวมไปถึงผู้เขียนสารวัดฉบับนี้ด้วย ซึ่งจะเป็นสารวัดฉบับสุดท้ายที่ผมคงจะได้พูดคุย (อยู่ทางเดียว) กับพี่น้องที่รัก ณ เซนต์หลุยส์สถานแห่งนี้

เชื่อว่าคงมีบางท่านที่เกิดความสงสัยถึงรายละเอียดต่างๆ จากการโยกย้ายครั้งนี้ในหลากหลายประเด็นแตกต่างกันไป แต่สำหรับพวกเราพระสงฆ์แล้วไม่ว่าระยะเวลาที่พวกเราไปอยู่นั้นจะนานเพียงใด? จะมีความสุขหรืออุปสรรคมากขนาดไหน? ท้ายที่สุดพวกเราพระสงฆ์สังฆมณฑลจะต้องออกเดินทางกันต่อไปตามน้ำพระทัยของพระผ่านทางพระสังฆราชของพวกเรา ผมจึงบอกกล่าวกับพี่น้องเมื่อสัปดาห์ก่อนว่า “วัด” เป็นของพี่น้องสัตบุรุษทุกท่าน เพราะพี่น้องต้องอยู่ร่วมเสมอ แต่พวกเราพระสงฆ์จะมาแล้วก็ไป ดังนั้นพี่น้องสัตบุรุษที่รักทุกท่านจึงมีหน้าที่ที่จะต้องร่วมด้วยช่วยกันดูแลตามกำลังความสามารถ โดยมีพระสงฆ์เจ้าอาวาสเป็นผู้รับผิดชอบสูงสุด

ก็ต้องขอมอบกันตามประสามนุษย์ว่าเราไม่ใช่ “พระเจ้า” และเราทำได้เพียงแค่พยายามเลียนแบบพระผู้ทรงความดีเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ความอ่อนแอประสามนุษย์ของเรา อาจทำให้เราหลงออกไปจากทางของพระกันได้ทุกคน เพราะฉะนั้นการกลับใจจึงต้องจำเป็นที่จะต้องทำเป็นประจำ โดยการฟังซึ่งกันและกันเสมอ และตามที่สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงเน้นย้ำถึง “การก้าวเดิน

ไปด้วยกัน” จึงหมายถึงเราจะต้องเป็นเพื่อนมนุษย์ที่ดีต่อกันและกัน อันจะทำให้เรามีเพื่อนที่ร่วมทุกข์และสุขไปด้วยกันกับเรา

ต้องออกตัวไว่ก่อนเหมือนกันครับว่าผมก็มองตนเองว่าไม่ได้ดีอะไรเช่นกันครับ ก็แค่ลูกของพระอีกคนหนึ่งที่ต้องการทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด ซึ่งหวังว่าพี่น้องจะจำได้ว่า “ดีที่สุด” ที่ผมเทศน์เสมอๆ คือการที่เรารู้ถึงความอ่อนแอของเราและพยายามออกแรงเต็มที่จะเป็นคนที่ดีขึ้นต่อไปนั่นเองครับ ด้วยเหตุนี้จึงขอให้พื้นที่สารวัตรฉบับนี้กล่าวขออภัยกับพี่น้องที่รักทุกท่านหากว่าผมเองได้ทำสิ่งใดที่ไม่ดีไม่งามออกไปนะครับ และหวังว่าทุกท่านจะให้อภัยกันและกันเสมอๆ นะครับ

เชื่อเหลือเกินว่าพี่น้องทุกท่านจะช่วยกันดูแลวัดเชนด์หลุยส์กันอย่างต่อเนื่องต่อไป รวมไปถึงการอบรมและเป็นแบบอย่างให้ลูกหลานได้รักวัดแห่งนี้ดังเช่นที่พี่น้องได้รักเสมอมาด้วยนะครับ ขอใช้โอกาสนี้เป็นตัวแทนพวกเราพระสงฆ์ทั้งสามคนขอบคุณพี่น้องสัตบุรุษวัดเชนด์หลุยส์ทุกท่านที่ได้ให้การต้อนรับและดูแลพวกเราอย่างดีเสมอมา และขอขอบคุณในมิตรภาพไมตรีที่หยิบยื่นให้แก่กันและกันไม่ว่าจะในรูปแบบใดก็ตาม

ขอแบ่งปันเรื่องเล่าดีๆ อีกสักเรื่องเป็นการส่งท้ายแล้วกันนะครับ... พ่อองค์หนึ่งได้เล่าให้ฟังว่า หญิงสาวคนหนึ่งมาพบท่านและพูดว่า “หนูทนไม่ได้อีกต่อไปแล้วเนื่องจากหนูเป็นคาทอลิกคนเดียวในโรงงานที่หนูทำงานอยู่ และทุกครั้งที่หนูสวดภาวนา หนูมักจะถูกถากถาง ดูถูกและ เยาะเย้ยเสมอๆ หนูทนต่อไปไม่ได้แล้ว หนูจะลาออก” พระสงฆ์ท่านนั้นจึงถามว่า “หนูบอกพ่อได้ไหมว่าปกติแล้วเขาติดตั้งไฟเพื่อให้ความสว่างในที่ไหน” หญิงสาวตอบไปว่ามันไม่เกี่ยวกับสักหน่อย คุณพ่อยืนยันคำถามเดิมว่าช่างมันเถอะว่าจะเกี่ยวหรือไม่เกี่ยว แต่ช่วยตอบพ่อที หญิงสาวจึงตอบคุณพ่อไปว่า “หนูคิดว่าก็ควรจะติดตั้งไว้ในที่มีดสิ” คุณพ่อท่านนั้นจึงตอบว่า “ถูกต้องแล้ว นี่คือเหตุผลที่หนูอยู่ที่โรงงานนั้นไงล่ะ เพราะที่นั่นมีความมืดทางจิตใจและไม่มีคาทอลิกคนใดเลยฉายแสงที่นั่น หนูจึงต้องต้องเป็นแสงสว่างที่นั่นเพื่อให้ทุกคนได้มองเห็นสิ่งที่ดีและถูกต้องอย่างไรร่ะ” หญิงสาวคนนี้พบว่านี่เป็นครั้งแรกที่เธอตระหนักถึงโอกาสที่เธอได้รับจากพระ และเธอรู้สึกว่าจะเธอสามารถเป็นแสงสว่างให้กับพระได้เหมือนกัน เธอจึงกลับไปโรงงานพร้อมกำลังใจที่ดี และไม่นานหลังจากนั้น เพื่อนๆ ในโรงงานนั้นอีก 9 คนก็ได้มาสวดภาวนากับเธอเสมอๆ ทั้งในเวลาก่อนทำงานและเวลาทานข้าว

สัญญาว่าพี่น้องจะอยู่ในคำภาวนาของผมเสมอครับ ขอพระอวยพรพี่น้องทุกท่านนะครับ!

พ่อผู้ย